

לזכות שמואל אליהו הכהן זוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע זוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לגשר בין שמיים לארץ

צמח מענדלאוו

הסיפור שלי מתחיל בשנת תשל"ב (1972). בשעתו הייתי סטודנט צעיר ונועז, אך גם תוהה ומבולבל; הספקתי אפילו להיעצר בידי משטרת דרום אפריקה, ואף ישבתי זמן מה במעצר והועמדתי לדין בעקבות פעילות נגד משטר האפרטהייד ששלט אז במדינה. החשבתי את עצמי למעין פעיל רוחני, ועסקתי בקידום שיטת מדיטציה הודית מסוימת. במקביל, התחלתי גם לחקור ולתור אחר יהדות מעוררת השראה - משהו מעבר לחינוך היהודי הרדוד שקיבלתי בילדותי, ושהגיע לסיומו אחרי שחגגתי את בר-המצווה.

בדיקת באותו שלב בחיי, הגיעו לדרום אפריקה הרב מענדל ומאשי ליפסקר בתור שלוחיו של הרבי. התחלתי לקבל הזמנות לסעודות שבת בביתם ובבתיהם של חברים אחרים בקהילת חב"ד - הקטנטנה אז - בדרום אפריקה. האווירה החמה והסביבה הבריאה שבה גידלו את ילדיהם, עוררו בי השראה ותרמו לעיצובו של סוג הבית שקיוויתי גם אני, בבוא העת, להקים.

כעבור זמן מה, הציע הרב ליפסקר שאני ועוד חבר ניסע יחד ללמוד שנה או שתיים בישיבה. הוא כתב על כך לרבי, ותשובתו הייתה שחברי ייסע מיידית ללמוד בישיבה. אך, באשר אלי, המליץ הרבי שקודם אסיים את התואר, ואחר כך אסע ללמוד בישיבה לבעלי תשובה בכפר חב"ד שבניהולו של הרב שניאור זלמן גפני. אילולא הצעתו של הרב ליפסקר - וברכתו של הרבי - לא היה עולה כלל על דעתי ללכת ללמוד בישיבה.

הרב ליפסקר גם הציע שאשאל את הרבי האם שיטת המדיטציה שבה עסקתי תואמת את היהדות. הרבי השיב לשאלתי, והמליץ לי לאמץ במקומה את סדר התפילה היהודית, ובלשונו של הרבי:

"בוודאי אין צורך להדגיש כי התועלת שתפיק מהקפדה על תפילה שלוש פעמים ביום היא תועלת אמיתית ובת קיימא, וגדולה לאין שיעור מאשר כל תועלת אחרת המצויה בשדות זרים, ה' ישמור..."

יהי רצון שתבשר טוב בכל הנ"ל, בפרט שכעת הינך צועד בבטחה בדרך התורה והמצוות בשמחה ובטוב לבב."

שמעתי בקול הרבי, ושנה אחר כך נסעתי לכפר חב"ד, שם

הייתה לי הזכות להשתתף בשיעורים ובהתוועדויות של כמה מדמויות ההוד מקרב חסידי חב"ד. לא חלף זמן רב, והתפילה הפכה להיות אבן יסוד בחיי.

בשנת תשל"ה (1975), בברכתו של הרבי, באתי בקשרי השידוכין עם זוגתי לעתיד מְנַדֵּל, שאותה הכרתי ביוהנסבורג. היא הייתה עובדת סוציאלית בהכשרתה המקצועית, והוצעה לה משרה נחשקת כמרצה באוניברסיטת ויטוואטרסראנד ביוהנסבורג. כתבנו לרבי לבקש את עצתו, ושאלנו האם ראוי שתקבל את המשרה הזו באוניברסיטה, מקום שבו התיאוריות הפסיכולוגיות והחברתיות הרווחות, עומדות בדרך כלל בסתירה לערכי התורה.

אני חשתי בלתי מוכן לצאת מאווירת החממה הישיבתית המוגנת. עדיין האמנתי שאוכל להמשיך ולהישאר לעד בעולם החלומי, דמוי השטעטל הרוסי הציורי של פעם, בכפר חב"ד. הרבי התייחס לכל שאלותינו בתשומת לב. במענה כתוב הוא הציע לכלתי לקבל את המשרה באוניברסיטה, והבטיח כי אם היא תמשיך לעמוד בתוקף על עקרונות התורה, בדרכי נועם ובדרכי שלום, גם הסביבה תכבד את ערכיה. באשר אלי,

«

יעץ הרבי שאשלים תואר במשפטים, בתנאי שאמשיך לשמור על קביעות עתים לתורה.

וכך עשינו.

לקח לי כמה שנים להסתגל למעבר החד מהעולם האידילי של כפר חב"ד לעולם המשפטי הקשוח והמחוספס. בסופו של דבר נהייתי מגשר, ופיתחתי קריירה בתחום ששיקף את הערכים הדתיים שבהם אני מאמין, ושתאם את הכישורים הטבעיים שלי. העבודה כמגשר היא עבודה רוחנית - שכן, גישור הוא אומנות השגת ההסכמה והשכנת השלום.

בינתיים לימדה מנדל באוניברסיטה, ובהמשך שימשה יועצת לשר לפיתוח חברתי בממשל הראשון בעידן שלאחר ביטול האפרטהייד בדרום אפריקה.

בזכות הדרכתו של הרבי, זכינו שנינו להצלחות מדהימות בקריירה שלנו. יש לנו הכרת תודה נצחית כלפיו, על שהקדיש מזמנו כדי להתבונן אל תוך נשמותינו, ועל שכיוון אותנו לאמץ את המקצועות שמהם שנינו נרתענו, אך, שהפכו בסופו של דבר לביטוי האולטימטיבי של המהות שלנו, ושל הערכים שבהם אנו דוגלים.

לאחר שהשתדכנו, בקיץ תשל"ה (1975), זכינו להיכנס יחד לרבי ליחידות. ניגשנו ליחידות הזו מתוך רצינות רבה, שכן ראינו בה מפגש נשמתי ברמה המהותית ביותר, והתכוונו לקראתה בתפילה ובלימוד חסידות.

הבקשה המרכזית שלנו הייתה לזכות להקים בית יהודי חם, כמו בתיהם של חסידי חב"ד שבהם התארחנו, בתים הפתוחים לרווחה לאורחים המתקבלים בחום, ושבהם גדלים הילדים באווירה תורנית עשירה ומשובחת.

הרבי העניק לנו את ברכתו: "יהי רצון שתקימו בית שבו יאהבו לבקר כל סוגי היהודים. הביקור בביתכם יעורר אצלם משיכה ליהדות, וכתוצאה מכך, יעשיר את חייהם; ומאחר שחייהם יועשרו, כך יועשרו גם חייכם".

ברכה זו בהחלט התממשה, ולמעשה, לא קלטנו עד כמה היא התממשה, עד שנחת עלינו אסון.

בשנת תשנ"ב (1992), בהיותו בן שש עשרה, נהרג בנו הבכור, אברמי, בתאונת דרכים. במהלך ה'שבעה', הגיעו רבים לנחם. חלק מהאנשים שאותם לא זכרנו, אמרו לנו שהתארחו בביתנו, ושהביקור היה עבורם חוויה מעוררת השראה. בתקופה קשה זו בחיינו, כאשר צער האבלות מלווה בתחושה עמוקה של נטישה ובדידות, מצאנו עצמנו מוקפים ונתמכים על ידי אנשים ששיתפו ביזכרונותיהם מהאירוח בביתנו. בדיוק כפי שבירך אותנו הרבי, אלה שחייהם הושפעו לטובה על ידינו, העניקו לנו כעת את הכוח לקום ולהמשיך הלאה.

זה מזכיר לי סיפור נוסף.

כשהיה בן עשר, לקה בנו השני, לוי, במחלה מאוד נדירה ומסוכנת, שחייבה התערבות נזירי-כירורגית, אלא שהמנתח הטוב ביותר בעולם שהתמחה בניתוחים אלה היה באנגליה.

הניתוח היה כרוך בסיכון, ולכן החלטנו לנסוע קודם לנו יורק ולפגוש את הרבי בשעה שחילק דולרים לצדקה כשליחות מצווה, כמנהגו באותן שנים מידי יום ראשון.

כאשר הגיע תורו של לוי, ביקשנו את ברכתו של הרבי, והרבי איחל לו רפואה שלמה. אחר כך הוא העניק לו עוד שני שטרות, ואמר, "תן את הדולר הזה לצדקה בלונדון. ואת הדולר הזה ביום שלישי (יום הניתוח). בשורות טובות!"

לוי הפך להיות הילד הראשון שהחלים ממחלה זו מבלי להזדקק לטיפול בהקרנות. כיום, לוי ומשפחתו משמשים שלוחים של הרבי בעיר ניו-כנען שבקונטיקט.

יש לנו תמונה מאותו ביקור שבה רואים את לוי בשעה שהוא עובר על פני הרבי ומקבל את ברכתו. אבי ע"ה, נאצי' מנדלאו, העיר פעם בחכמה, "כשאני מביט בתמונתו של נער צעיר זה - בהבעת פניו המשדרת אמון מוחלט, ובמבט המתחנן והמצפה - אין כל ספק בלבי שהסיבה העיקרית להבראתו של לוי היא האמונה שהרבי עורר בו. הפלא הגדול באמת הוא שאת אותה אמונה וביטחון מוחלט בקב"ה החדיר הרבי בלבם של עוד אלפים רבים".

מר צמח מנדלאו, עו"ד מוסמך, מלמד ועוסק בגישור ביוהנסבורג, דרום אפריקה, שם הוא רואיין בחודש מנחם אב תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ז (1967) — ימים ספורים לפני פרוץ מלחמת ששת הימים, בתקופה בה שררו בארץ ישראל מתח רב ומצב רוח קודר, פנה הרבי אל הציבור בהתוועדות שבת קודש בקריאה נרגשת לצאת אל הרחובות ולזכות כמה שיותר יהודים - ובמיוחד חיילי צה"ל - במצוות הנחת תפילין. הרבי הסביר בשיחה על מעלתה של מצוות תפילין ועל הסגולה המיוחדת שיש בה כדי להרתיע את אויבי ישראל, כשהוא מצטט את מאמרי חז"ל המזכירים בהקשר זה את הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ויראו ממך".¹ כ"ד באייר

1 תורת מנחם כרך מ"ט, מעמ' 429

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015